

Περί Συμφωνίας Πρεσπών

Παρακολουθώντας με ενδιαφέρον τους τελευταίους μήνες τις εξελίξεις γύρω από το Σκοπιανό, με κορύφωση την υπογραφή της Συμφωνίας των Πρεσπών, επιθυμούμε να τοποθετηθούμε επί του ιστορικά και εθνικά κρίσιμου αυτού ζητήματος. Περίπου αρχές του έτους, εξαγγελλόταν ότι το ζήτημα είναι «ήδη τελειωμένο» και ότι «τα συλλαλητήρια δεν ασκούν καμία επιρροή». Μολαταύτα, πέρασαν 6 μήνες και μόλις λίγες μέρες πριν την υπογραφή της, η περιβόητη συμφωνία εμφανίστηκε ως «διπλωματική επιτυχία». «Επιτυχία», η οποία όμως ως προς το περιεχόμενό της παρέμενε μέχρι τελευταία στιγμή άγνωστη, ακόμα και στο υπουργικό συμβούλιο! Εξίσου αντιφατικό είναι το γεγονός ότι ο Πρωθυπουργός στο διάγγελμά του, σε αντίθεση με όσα διαδίδονταν το προηγούμενο διάστημα, μας ενημέρωσε ότι δεν υπήρχαν έξωθεν πιέσεις αλλά ότι η επίλυση ήταν πρωτοβουλία της κυβέρνησης, γεγονός που μάλλον επιβεβαιώθηκε όταν Γαλλία, Δανία και Ολλανδία αρνήθηκαν στα Σκόπια την έναρξη των ενταξιακών διαπραγματεύσεων στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

Το χειμώνα συμμετείχαμε στα συλλαλητήρια Θεσσαλονίκης και Αθήνας μαζί με εκατοντάδες χιλιάδες Έλληνες, γιατί εναντιωνόμασταν στην παραχάραξη της ιστορίας μέσω της απευκταίας παραχώρησης του ονόματος Μακεδονία. Ουδείς γνώριζε ή φανταζόταν ότι διακυβεύονταν ακόμα περισσότερα, όπως εθνική ταυτότητα και γλώσσα. Με τη συμφωνία εκχωρείται γλώσσα, εκχωρείται και ιθαγένεια (Άρθρο 1.3.β και 1.3.γ). Και αυτό γίνεται απροκάλυπτα, χωρίς υπεκφυγές, αφού παραλήφθηκε ακόμα και ο επιθετικός προσδιορισμός «βόρειο-», ο οποίος για τους καλοπροαίρετους θα διασφάλιζε, ως πρόθεμα, μια κάποια διάκριση από την μακεδονική, δηλαδή ελληνική κληρονομιά!

Διαβάζοντας τα 20 άρθρα της συμφωνίας με έκπληξη συνειδητοποιήσαμε ότι, αν αυτή κυρωθεί, ο επιθετικός προσδιορισμός «μακεδονικό» πλέον θα αφορά κάτι που δεν είναι ελληνικό. Αν είναι ελληνικό, θα πρέπει να ζητήσει την άδεια τρίτων για να μοιραστεί το όνομα (π.χ. άρθρο 1.3. θ). Δεν είναι τυχαίο που ο όρος Μακεδονία/ μακεδονικός δεν χρησιμοποιείται πουθενά στο κείμενο όταν πρόκειται για την Ελλάδα, αλλά αν' αυτού χρησιμοποιείται αποκλειστικά το περιφραστικό «βόρεια περιοχή του Πρώτου Μέρους» (άρθρο 7.2 και 7.4). Περαιτέρω, και στα επιμέρους ζητήματα οι αστοχίες της συμφωνίας είναι πολλές με εξόχως ενοχλητικές την απαγόρευση ελευθερίας έκφρασης (6.1, 6.2, 6.3), την εκ των προτέρων παραίτηση από μέρους της Ελλάδας του δικαιώματος veto για το σύνολο της ενταξιακής πορείας των Σκοπίων στην Ε.Ε., δηλαδή και επί των 35 Κεφαλαίων του Ευρωπαϊκού Κεκτημένου, καθώς και η εκχώρηση προνομίων από την ελληνική ΑΟΖ (άρθρο 13), πριν καν ακόμα αυτή θεσπιστεί!

Σε πλήρη αντίθεση με την συμφωνία, η αλήθεια είναι ότι η Μακεδονία είναι κοιτίδα του Ελληνισμού, άρρηκτα συνδεδεμένη με αυτόν. Και ο Ελληνισμός έχει συνέχεια, αντέχει στο χρόνο και στο χώρο. Η Συμφωνία των Πρεσπών επιχειρεί με βάρβαρο και αυταρχικό τρόπο

να μας στερήσει το δικαίωμα στην ιστορική μας συνέχεια, αφού ΕΜΕΙΣ οι δικαιούχοι του ονόματος συνομολογούμε ότι Μακεδόνες θα λέγονται ΑΛΛΟΙ.

Αυτό όμως που πρέπει να γίνει κατανοητό είναι ότι η συμφωνία ΔΕΝ είναι τελική. Οι υπογραφές των υπουργών εξωτερικών -και μόνον αυτών-, ενεργοποίησαν τις προβλεπόμενες από τη συμφωνία διαδικασίες, προκειμένου να καταστεί στο μέλλον αυτή δεσμευτική, αλλά τούτο θα γίνει μόνον με την κύρωσή της από το Κοινοβούλιο. Άρα, βρισκόμαστε σε ένα προστάδιο συμφωνίας, και έχουμε να κάνουμε κατ' ουσίαν με ένα προσύμφωνο. Αυτό δε σημαίνει ότι μπορούμε να εφησυχάζουμε, αφού ο κίνδυνος είναι παρών. Στο ίδιο το κείμενο της Συμφωνίας υπάρχει ρήτρα ότι τα άρθρα που αφορούν το όνομα, την ιθαγένεια, και τη γλώσσα θα παραμείνουν, σε κάθε περίπτωση, αμετάβλητα (άρθρο 20 παρ.9).

Και κάπως έτσι, έρχεται στο νου αναπόφευκτα, επίκαιρος παρά ποτέ ο μεγάλος τραγικός ποιητής:

Οὕτως ἔχει σοι ταῦτα, καὶ δείξεις τάχα

εἴτ' εὐγενὴς πέφυκας, εἴτ' ἐσθλῶν κακὴ.

[Σοφοκλέους, Αντιγόνη, στιχ. 37-38]

Δηλαδή: «Έτσι έχουν τα πράγματα για σένα και θα αποδείξεις γρήγορα αν είσαι καλή από ευγενική γενιά ή κακό τέκνο άξιων προγόνων.»

Στην ομώνυμη τραγωδία του Σοφοκλή, η Αντιγόνη απευθυνόμενη προς την αδελφή της Ισμήνη, επικαλείται την ευγενική τους καταγωγή και ουσιαστικά την προκαλεί να πάρει θέση και με πράξεις να φανεί αντάξια των προγόνων της.

Το πλήρωμα του χρόνου, φέρνει κι εμάς αντιμέτωπους με το ίδιο το αμείλικτο ερώτημα του ποιητή: «πρόσκαιροι-ανθρώπινοι νόμοι ή διαχρονικές αξίες». Αν τάσσεσαι με το δεύτερο, αυτό απαιτεί πράξεις. Σημαίνει ότι για να αξίζεις να φέρεις το όνομα της Μακεδονίας, πρέπει, ειδικά τώρα που ο κίνδυνος είναι προφανής, να το υπερασπιστείς.

Οι πρόγονοί μας το έκαναν με το αίμα τους κατά τον ένοπλο Μακεδονικό Αγώνα, εμείς σε καιρό ειρήνης, διατρανώνουμε, ως αναφαίρετο συνταγματικό δικαίωμά μας, την αντίθεσή

μας με το Προσύμφωνο των Πρεσπών. Τα βήματα για την ανατροπή του είναι τα εξής:
ενημέρωση, ενεργοποίηση, συμμετοχή, πίεση προς αυτοδιοικητικούς και κρατικούς φορείς.

Οι καλές προθέσεις δεν αρκούν. Ούτε η απλή διαφωνία. Αγωνιζόμαστε για την Μακεδονία.
ΕΜΕΙΣ, όχι άλλοι. ΤΩΡΑ, όχι αργότερα. Αλλιώς, θα αποδειχθούμε κατώτεροι των
περιστάσεων ή όπως είπε και ο Σοφοκλής ... «έσθλῶν κακοί».